

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci navrhovatele: **D. Š.**, o návrhu na vydání předběžného opatření ze dne 31. 8. 2014,

t a k t o :

- I.** Návrh na vydání předběžného opatření ze dne 31. 8. 2014 **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyššímu správnímu soudu byl dne 31. 8. 2014 elektronicky a následně dne 2. 9. 2014 poštou doručen přípis navrhovatele, v němž mj. požaduje vydání předběžného opatření dle § 38 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Předběžným opatřením má zdejší soud do pravomocného rozhodnutí ve věci samé zakázat Ministerstvu dopravy, Ministerstvu vnitra a Ministerstvu financí a jejich podřízeným orgánům státní správy ve správním řízení používat mobilní váhy typu PW-10 zn. Tenzováhy s.r.o. a vést taková řízení, kdy byly tyto váhy použity. V této souvislosti má zdejší soud ustanovit k vypracování znaleckého posudku CMI Generální ředitelství pro legální metrologii (váhy a síly – zatížení), Okružní 34, Brno. Podání bylo dále dne 7. 9. 2014 doplněno.

[2] Předběžné opatření může Nejvyšší správní soud vydat při současném splnění tří základních podmínek vymezených v § 38 odst. 1 s. ř. s. První základní a zcela nezbytnou podmínkou je existence návrhu na zahájení řízení ve věci samé, další podmínkou je konkrétní návrh na vydání předběžného opatření a konečně poslední podmínkou je nutnost zatímně upravit poměry účastníků řízení z důvodu hrozící vážné újmy. Předběžné opatření mohou vydat nejenom soudy krajské, ale také Nejvyšší správní soud zejména v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozhodnutí krajského soudu ve věci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, nevyhověl-li krajský soud žalobě (srov. POTĚŠIL, L., ŠIMÍČEK, V. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Leges, 2014, s. 292 – 293).

[3] V případě navrhovatele zdejší soud neeviduje žádné řízení o kasační stížnosti, není tedy splněna již první shora uvedená podmínka pro věcné posouzení jeho návrhu. Za těchto okolností nemá smysl zabývat se splněním dalších dvou podmínek.

[4] Nepodal-li navrhovatel kasační stížnost proti konkrétnímu rozhodnutí krajského (městského) soudu, neexistuje žádný návrh na zahájení řízení ve věci samé, a nejsou tak splněny podmínky řízení pro věcné posouzení návrhu na vydání předběžného opatření. Tento nedostatek je neodstranitelný. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. o odmítnutí návrhu na vydání předběžného opatření.

[5] Nad rámec rozhodovacích důvodů zdejší soud dále k přípisu navrhovatele v obecné rovině dodává, že soudy rozhodující ve správním soudnictví, tedy krajské soudy a Nejvyšší správní soud,

poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem a za podmínek stanovených soudním řádem správním. Pravomoc těchto soudů je upravena v ustanovení § 4 s. ř. s., podle jehož odstavce 1 soudy ve správním soudnictví rozhodují o a) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“), b) ochraně proti nečinnosti správního orgánu, c) ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a d) kompetenčních žalobách. Podle odstavce 2 ve správním soudnictví dále soudy rozhodují a) ve věcech volebních a ve věcech místního referenda, b) ve věcech politických stran a politických hnutí, c) o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem.

[6] Z obsahu podání není zřejmé, zda navrhovatel vede (vedl) jakékoliv správní řízení, jehož výsledkem je správní rozhodnutí. V obecné rovině lze tedy pouze konstatovat, že pokud navrhovatel takové řízení vede či vedl, umožňuje soudní řád správní, za splnění dalších zákonem stanovených podmínek podat proti rozhodnutí správního orgánu žalobu, a to ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy mu bylo oznámeno rozhodnutí doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem (srov. § 65, § 72 s. ř. s.).

[7] Jestliže má navrhovatel za to, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (dále jen „zásah“), který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu zasaženo, může se proti tomuto zásahu domáhat ochrany nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Tato žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo (srov. § 82 a násl. s. ř. s.).

[8] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterých nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu